

# AZ INDIAI-ÓCEÁN, KORALLZÁTONYOK

*Ausztrália magasságában az Indiai-óceán, különösen a földrész nyugati fele, tele van korallzátonyokkal.*

*Körülöttük csak úgy hemzsegnek a különféle színű halacskák.*

*Van barna doktorhal, sárga doktorhal, sárgafarkú doktorhal, papagájhal, van bohóchal, van tűzhal vagy pulykahal, van kardinális hal, zöld korallsügér.*

*És akkor még nem is beszéltünk a tenger virágairól: a piros, sárga, rózsaszínű rózsákról, s az átlátszó medúzákról.*



# MEGINT A NYÍLT TENGEREN

ROSSZMÁJRÓL és FŰRÉSZHAL FÜLÖPRŐL csak úgy szakadt a verejték, amikor felbukkantak egy hajókat eligazító piros-fehér bója két oldalán. A vízen lebegő, feltűnő, csíkos gömböt gondos kezek helyezték el az óceán közepén, hogy a hajók el ne tévedjenek.

A bója tetején egy hatalmas tábla állt, két nyíllal. Az egyik nyíl a DÉLI-SARK felé mutatott, a másik nyíl AUSZTRÁLIA felé.

– Ez a tábla pont a legjobbkor jött – paskolta meg FŰRÉSZHAL FÜLÖP oldalát ROSSZMÁJ ROZMÁR.

– Mi az, hogy jött? Hiszen ez áll – nézett értetlenül FÜLÖP ROSSZMÁJRA.

– Persze, hogy áll! Azt, hogy „jött”, csak úgy mondják – verte fejbe a rozmár a fűrészhalt.

– Értem – tapogatta a fejét FŰRÉSZHAL FÜLÖP.

– De hogyha így mondják, miért jött nekünk jól? – tette hozzá.

– Azért, hogy megfordítsuk, te ostoba – vágta megint fejbe FÜLÖPÖT ROSSZMÁJ.

– Értem! – sandított a táblára FÜLÖP – De mért kell megfordítanunk?

– Azért, hogy PING, PONG, meg az egész díszes társaság a DÉLI-SARK helyett AUSZTRÁLIÁBA hajózzon! – vágta most már harmadszor is fejbe FŰRÉSZHAL FÜLÖPÖT ROSSZMÁJ ROZMÁR. – Ha nem érnek vissza a Déli-sarkra, nem lesz sohasem születésnap, és a mi disznóságaink sem derülnek ki.

– Értem. De hát mi víziállatok vagyunk, nem pedig disznók – okoskodott FÜLÖP.

ROSSZMÁJ ROZMÁR negyedszer is fejbe akarta vágni FŰRÉSZHAL FÜLÖPÖT, amikor egyre közeledő motorzúgást hallottak.

A két gonosznak most gyorsan kellett cselekednie. Megfordították a táblát, s egy szempillantás alatt lebuktak a víz alá.

Onnan leskelődtek.

És onnan látták, hogy nem PING és PONG hajója érkezett, hanem KENGURU KAMILLÁÉ, az ausztrál vízirendőrnő motorcsónakja.

– Rögtön kinyomozom, hogy ki volt az az elvetemült gazember, aki ezt csinálta – morogta KENGURU KAMILLA –, de előbb visszafordítom a táblát, nehogy valaki a DÉLI-SARK helyett AUSZTRÁLIÁBA hajózzon.

Azzal visszafordította a táblát, s mint, aki jól végezte dolgát, Ausztrália partjai felé vette útját.

A biztonság kedvéért azért még egyszer visszapillantott, s megrökönyödve látta, hogy a tábla megint rosszul áll. Ugyanis a közelben ólálkodó ROSSZMÁJ ROZMÁR és FŰRÉSZHAL FÜLÖP megint megfordították.

KENGURU KAMILLA kénytelen volt visszamotorozni, és megint megfordítani a táblát a helyes irányba.

Ezt a műveletet szegény KENGURU KAMILLA összesen tizenháromszor végezte el, mert ROSSZMÁJÉK annyiszor fordították rossz irányba a bóján magasodó irányjelző táblát.

Tizennegyedszerre óvatosabbak voltak ROSSZMÁJÉK.

Megvárták, amíg KENGURU KAMILLA megfordítja a táblát, s megvárták azt is, amikor visszajött ellenőrizni, hogy helyes irányba mutat-e.

Sőt, azt is kivárták, míg egészen AUSZTRÁLIA partjáig ér motorcsónakjával.

Amikor már egészen biztosak voltak abban, hogy nem tér vissza, akkor fordították meg megint a táblát.

Aztán huss, a víz alá, mert most már tényleg a MUNYÓ majom építette hajó közeledett, fedélzetén PINGGEL, PONGGAL és a többi kedves kiszabadult állattal.

MUNYÓ, mint kapitány, egy pillanatra megállította a hajót, majd arra fordította, amerre a tábla a DÉLI-SARKOT mutatta.

A kis pingvinek üdvivalgásban törtek ki, eljárták a nemrég tanult pingvin-táncot, és természetesen elénekelték a NAGY HONVÁGY-DALT:

Ó, ANTARKTISZ, DRÁGA SZÉP HAZÁNK!  
HÓPELYHEK KÉK KOSZORÚJA!  
ÉDESANYÁNK VÁR OTT REÁNK,  
S JÉGHEGYEK TÁVOLI CSÚCSA.

